

Arrest

**nr. 189 788 van 17 juli 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster diende op 20 maart 2017 een eerste asielaanvraag in.

Op 14 april 2017 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 4 mei 2017 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 16 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. De Raad verwierp het door verzoekster in gediende beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal op 1 juni 2017.

Op 13 juni 2017 diende verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 14 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 4 juli 2017 diende verzoekster een vierde asielaanvraag in. Op 7 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Nima (Accra). Uw moeder was een etnische Kotokoli en uw vader een etnische Zugu. U bent moslim.

*U vroeg een **eerste maal asiel** op 20 maart 2017, nadat u en uw beweerde echtgenoot, A. J. F., op 18 maart 2017 op de luchthaven van Zaventem met eindbestemming Duitsland waren tegengehouden wegens onduidelijk reisdoel. Uw beweerde echtgenoot keerde op 24 maart 2017 naar Ghana terug. Op 14 april 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna ‘CGVS’) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U kon immers niet aannemelijk maken dat u Ghana op 35-jarige leeftijd ontvluchtte omdat uw stiefmoeder en uw stiefbroers u slecht behandelden. U wist evenmin te overtuigen dat u op bijna 35-jarige leeftijd onder dwang van uw stieffamilie huwde met A. J. F. en ook uw huwelijksband met hem werd betwist. Er kon evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u bij terugkeer naar Ghana gedood zou worden door uw stieffamilie en door uw (intussen naar Ghana teruggekeerde) beweerde echtgenoot omdat u zich onttrokken heeft aan uw huwelijk en omdat men zal denken dat u lesbisch geaard bent. U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag niet lesbisch geaard te zijn. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.*

*U vroeg een **tweede maal asiel** op 4 mei 2017. Op 16 mei 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. U tekende op 26 mei 2017 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna ‘RvV’). De RvV verwierp dit beroep op 1 juni 2017. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.*

*Op 13 juni 2017 vroeg u voor de **derde maal asiel**. Op 14 juni 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.*

*Op 4 juli 2017 vroeg u voor de **vierde maal asiel**. U verklaart dat u bij een eventuele terugkeer naar Ghana problemen vreest met uw familie en uw echtgenoot en u stelt dat u medische problemen heeft die u niet eerder heeft aangehaald. U legt in het kader van uw vierde asielaanvraag een ‘Demande de prise en considération de la nouvelle demande d’asile’ (dd. 3 juli 2017) van advocate Jessica Davila neer, waaraan een medisch verslag (dd. 12 juni 2017) van Dr. Valérie Alaluf werd toegevoegd.*

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

*Er kan vooreerst worden benadrukt dat het CGVS op 14 april 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen in het kader van uw **eerste asielaanvraag**. U kon immers niet aannemelijk maken dat u Ghana op 35-jarige leeftijd ontvluchtte omwille van de door u geschetste levensomstandigheden waarbij uw stiefmoeder en uw stiefbroers u slecht behandelden. U wist evenmin te overtuigen dat u onder dwang van uw stieffamilie op bijna 35-jarige leeftijd huwde met A. J. F. en ook uw huwelijksband met hem werd betwist. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u bij terugkeer naar Ghana gedood zou worden door uw stieffamilie en door uw (intussen naar Ghana teruggekeerde) beweerde echtgenoot omdat u zich onttrokken heeft aan uw huwelijk en omdat men zal denken dat u lesbisch geaard bent. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Voor wat uw **vierde asielaanvraag** betreft, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.*

*Uit de ‘Written declaration plural application’ dd. 4 juli 2017 blijkt dat u herhaalt u dat u bij een eventuele terugkeer naar Ghana **problemen vreest met uw familie en met uw echtgenoot** (zie Written declaration plural application pt. 5.51.).*

*U haalt voor het eerst **medische problemen** aan, waarvan u zegt dat u daar eerder geen weet van had (zie Written declaration plural application ptn. 1.1.1. en 1.1.3.).*

*Zoals hierboven werd aangehaald, werden de **problemen** die u **met uw stieffamilie en uw echtgenoot** beweerde te hebben betwist in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en*

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die op 14 april 2017 door het CGVS werd genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag.

*Voor wat de door u aangehaald **medische problemen** betreft kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. In de voorgelegde 'Demande de prise en considération de la nouvelle demande d'asile' (dd. 3 juli 2017) van advocate Jessica Davila wordt geponeerd dat uit een medisch verslag blijkt dat u littekens op uw lichaam vertoont en dat dit verenigbaar is met de door u aangehaalde mishandeling en erop wijst dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong onderworpen zal worden aan onmenselijke en vernederende behandeling. In het toegevoegde medisch verslag (dd. 12 juni 2017) van Dr. Valérie Alaluf wordt eerst ingegaan op 2 vragen die haar werden gesteld : 1. Of u diabetes heeft en geen recht heeft op een aangepast dieet in het gesloten centrum Caricole; 2. Of in een verslag van een psycholoog van het centrum [Caricole] melding wordt gemaakt van een heftig dispuut tussen u en uw echtgenoot. Dr. Alaluf antwoordde op de eerste vraag dat u geen diabetes heeft en dat u dat bevestigt. Op de tweede vraag antwoordt Dr. Alaluf dat in het verslag van de psycholoog van het centrum [Caricole] geen melding wordt gemaakt van een dispuut tussen u en uw echtgenoot.*

Daarnaast herhaalt Dr. Alaluf de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde levensomstandigheden en vervolgingsfeiten, met name de dood van uw ouders op jonge leeftijd, uw opgroeien in een adoptief gezin, uw door dit adoptief gezin opgedrongen huwelijk in juli 2016, de ruzies met uw overspelige man en de mishandeling door uw adoptieve familie. Dr. Alaluf maakt tevens melding van het feit dat uw lichaam littekens (enkele ronde op uw arm en een langwerpige boven uw navel) vertoont die compatibel zijn met mishandeling en stelt bij wijze van conclusie van haar medisch verslag dat u lijdt aan hoge bloeddruk, maagzuur, slapeloosheid en vooral stress, die gelinkt is aan de angst om te worden teruggestuurd naar Ghana.

Er kan nogmaals worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en de context waarin deze zich volgens u afspeelden en die hierboven bij monde van Dr. Alaluf in haar medisch verslag werden vermeld, werden betwist door het CGVS in de weigeringsbeslissing van 14 april 2017. Ook uw tweede en derde asielaanvraag werden geweigerd, omdat de nieuwe elementen die u aanbracht niet geloofwaardig werden bevonden door het CGVS en -voor wat uw tweede asielaanvraag betreft- niet geloofwaardig werden bevonden door de RvV. Een medisch verslag kan overigens geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin een asielzoeker zijn of haar verwondingen opliep. Een arts doet enkel vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en is hiervoor afhankelijk van de verklaringen van de asielzoeker. Er kan nog worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een medisch attest werd voorgelegd van Dr. Frédéric Maréchal (dd. 5/4/2017), waarin enkele littekens werden beschreven. Dr. Maréchal stelde in dat attest dat de vaststelling zou kunnen overeenkomen met het verhaal, maar dat het weinig objectiveerbaar is.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft "Gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is, is er dus geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond."

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting van de toepassing van en de bewijslast inzake artikel 3 EVRM. Verzoekster wijst vervolgens naar en citeert uit het medisch attest dat zij neerlegde en merkt op dat dit attest een begin van bewijs uitmaakt van de mishandelingen die zij in haar herkomstland heeft ondergaan. Verzoekster betoogt dat de littekens overeenstemmen met de mishandelingen waarvan sprake in haar eerste asielaanvraag en besluit *“Het onderzoek naar de grief onder artikel 3 EVRM is bijgevolg niet minutieus en diepgaand en is strijdig met artikel 3 EVRM.”*

Verzoekster citeert vervolgens uit arresten van het EHRM om hieruit te concluderen dat de verwerende partij heeft nagelaten essentiële onderzoeksdaden te stellen naar de oorsprong van de littekens die de externe arts op 12 juni 2017 heeft vastgesteld.

2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar vierde en huidige asielaanvraag opnieuw steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag reeds vast dat (i) zij niet aannemelijk kon maken dat zij Ghana ontvluchtte omwille van de door haar geschetste slechte levensomstandigheden waarbij haar stiefmoeder en haar stiefbroers haar slecht behandelden, (ii) zij evenmin wist te overtuigen dat zij onder dwang van haar stieffamilie huwde met A. J. F. en ook haar huwelijksband met hem werd betwist en (iii) geen geloof kon worden gehecht aan haar bewering dat zij bij terugkeer naar Ghana gedood zou worden door haar stieffamilie en door haar (beweerde) echtgenoot omdat zij zich onttrokken heeft aan haar huwelijk en omdat men zal denken dat zij lesbisch geaard is. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen voormelde beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten voor: een *‘Demande de prise en considération de la nouvelle demande d’asile’* van 3 juli 2017 waaraan een

medisch verslag d.d. 12 juli 2017 werd toegevoegd. Het medisch attest (nogmaals toegevoegd aan het verzoekschrift) herneemt de door verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag aangehaalde levensomstandigheden en vervolgingsfeiten in detail en maakt daarnaast ook melding van het feit dat verzoeksters lichaam littekens vertoont die compatibel zijn met mishandeling. De behandelende arts vermeldt bij wijze van conclusie nog in haar verslag dat verzoekster lijdt aan hoge bloeddruk, maagzuur, slapeloosheid en vooral stress, die gelinkt is aan de angst om te worden teruggestuurd naar Ghana.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

In zoverre verzoekster zich vooreerst in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die zij in haar eerste asielaanvraag heeft aangehaald (*“demande de prise en considération de la nouvelle demande d’asile”* van 3 juli 2017), dient te worden benadrukt dat een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven niet vermag de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Hierbij kan nog worden vastgesteld dat verzoekster geen beroep indiende tegen de afwijzing van haar eerste asielaanvraag, hetgeen de aangevoerde vrees voor vervolging in hoge mate relativeert.

Verzoekster citeert voorts uit meerdere arresten van het EHRM waarin respectievelijk de bewijslast en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM in geval van uitwijzing aan bod komen. Zij is van mening dat de verwerende partij nagelaten heeft het medisch stuk, *i.e.* de grief onder artikel 3 EVRM, aan een minutieus onderzoek te onderwerpen conform de rechtspraak van het EHRM.

Verzoekster citeert onder meer uit het arrest *“R.J. tegen Frankrijk”*, van 19 september 2013, nr. 10466/11 waarin gesteld wordt dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, kan dat de betrokken staat ertoe verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te verrichten. Dit om twijfel weg te nemen van het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. In

"R.J. tegen Frankrijk" wordt in het medisch attest melding gemaakt van significante en zichtbare littekens op het lichaam die consistent kunnen zijn met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen aangaande de timing en de aard van de ondergane folteringen. De rechtspraak van het EHRM nuanceert in deze gevallen echter dat of het bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt beoordeeld moet worden in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land (cf. § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11). Dat andere onderdelen van het asielrelaas ongeloofwaardig zijn, hoeft niet in de weg te staan aan het ontstaan van voormelde verplichting, in het bijzonder niet indien op het lichaam van de asielzoeker significante littekens of verwondingen zichtbaar zijn, deze littekens of verwondingen stroken met zijn stelling dat autoriteiten van het desbetreffende land hem onmenselijk hebben behandeld, deze stelling bevestiging vindt in betrouwbare algemene informatie over dat land en uit deze informatie ook kan worden afgeleid dat autoriteiten van dat land personen als de asielzoeker na terugkeer mogelijk aan een onderzoek onderwerpen en zij tijdens dat onderzoek onmiddellijk van de littekens of verwondingen op de hoogte kunnen raken (cf. § 67 t/m 69 van voormeld arrest I. tegen Zweden, § 39 en 42 van voormeld arrest R.J. tegen Frankrijk en § 66 en 72 van het arrest Z.M. tegen Frankrijk, van 14 november 2013, nr. 40042/11). Voor het ontstaan van voormelde verplichting is echter ook van belang of de asielzoeker nog ander bewijsmateriaal heeft overgelegd ter staving van zijn betoog dat hij na uitzetting naar het desbetreffende land zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met voormeld artikel (cf. § 40 t/m 43 van het arrest MO.M. tegen Frankrijk, van 18 april 2013, nr. 18372/10, en § 77 t/m 79 van voormeld arrest Z.M. tegen Frankrijk). Uit deze arresten blijkt dus ook dat het niet volstaat een medisch attest voor te leggen. Immers niet enkel de inhoud van het attest is relevant maar deze moet in het licht van de asielaanvraag, van de verklaringen van de verzoeker en de landeninformatie worden beoordeeld.

Dienaangaande heeft de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten en de context waarin deze zich volgens verzoekster voordeden reeds werden betwist door het Commissariaat-generaal in de beslissing van 14 april 2017. Ook verzoeksters tweede en derde asielaanvraag werden geweigerd, omdat de nieuwe elementen die zij aanbracht niet geloofwaardig werden bevonden waarbij wat verzoeksters tweede asielaanvraag betreft de ongeloofwaardigheid van het relaas bevestigd werd door de Raad bij arrest nr. 187 907 van 1 juni 2017.

Zo werd onder meer in dit arrest met betrekking tot het voorgehouden huwelijk van verzoekster gemotiveerd dat: *"Ter terechtzitting legt verzoekster nog bijkomende verklaringen af over haar huwelijk waaruit nogmaals blijkt dat dit niet geloofwaardig kan zijn. Immers verzoekster beweert traditioneel gehuwd te zijn doch kan niet toelichten volgens welke tradities ze gehuwd is. Ze beweert vervolgens dat het een islamitisch huwelijk was maar kan dit niet nader toelichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeksters bijkomende verklaringen ter terechtzitting verder afbreuk doen van de waarachtigheid van haar beweerde (gedwongen) huwelijk."*

De bestreden beslissing heeft er bovendien nog op gewezen dat reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag een medisch attest werd neergelegd van Dr. Maréchal waarin enkele littekens werden beschreven. Voornoemde arts vermeldde in dit attest ook nog dat de vaststelling zou kunnen overeenkomen met het verhaal maar dat het weinig objectiveerbaar is.

Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2468). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging. *In casu* slaagt verzoekster er niet in een oorzakelijk verband tussen de aangevoerde feiten en de vastgestelde letsels op het medisch attest aan te tonen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij er evenwel niet in slaagt de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming te herstellen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft “Gezien er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is, is er dus geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.”

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER